

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

Gravelty tour

Fietstoertochten als Limburgse Mooiste of de Ronde van Nijmegen stonden de laatste jaren steevast op de wielerkalender van Ab+. Maar ik wilde wel eens wat anders proberen dan die eindeloze, saaie onroed toertochtjes. Ik was, na jaren asfalt, wel toe aan wat nieuws.

Gezien mijn afgenomen stabiliteit zit ik de laatste tijd veel op de mountainbike – zonder klikpedalen – in plaats van op de racefiets. Mijn afgetrapte zwart/witte Cube Aim MTB met grijze 29” banden is nog altijd – net als ik – uitermate effectief en gesoigneerd. Omdat het aantal MTB-paden in Zuid-Holland minimaal is heb ik in Meijndel (Wassenaar) mijn eigen MTB-trail gecreëerd. In de vroege ochtend – weinig of geen wandelaars – rijd ik op smalle wandeltrails waar mijn moeder in ruste een oogje in het zeil houdt. Van MTB naar gravel is dan een kleine stap. De uit Amerika overgewaaide discipline is populair. De relaxte lifestyle – lager tempo, aandacht voor de natuur, biertje en BBQ – is hier debet aan. Volgend jaar wordt er zelfs voor de profs een heus NK en WK Gravel verreden. De aanschaf door vele wielersfanaten van een dure gravelbike gaat me dan wel een beetje ver. De oude Cube Aim MTB is – net als ik – nog agressief genoeg. Aan marketingtrucs van grote merken heb ik sowieso geen boodschap. Mijn ex-voetbalmaatje bij het Leidse UVS, Robert van der Mark, nam de uitdaging aan. Ook hij heeft een krasje op zijn gezondheid, maar dat weerhoudt ons gelukkig niet van een feestelijke, lichamelijke uitdaging. De voormalig begaafde spelverdeler was een paar jaar geleden vanuit Leiden naar de Veluwe verhuisd. Hier is ook waar de ‘Gravelty Herfst’ van NL Tour Rides verreden werd. Wij kozen voor de zeventig kilometer van de graveltocht. Zeventig kilometer aan prachtige gravelpaden, bos en heidegebieden in herfstkleuren. De negentig kilometer vonden we voor uitslovers.

Een paar dagen voor de Gravelty tour speelden echter mijn maag en darmen op. Een halve Marmecake

na het avondeten is misschien teveel van het goede. In plaats het stapelen van koolhydraten zat ik een paar dagen voor de koers op rantsoen en op het toilet, met resultaat. f. Mijn maag was tot rust gekomen en ook de wisselvallige weersvoorspelling weerhield ons niet gesoigneerd aan de start te verschijnen.

Robert reed overigens illegaal mee, burgerlijke ongehoorzaamheid is hem nog altijd niet vreemd. Ik wist me wel online aan te melden hoewel de Komootcode – nodig voor navigatie – niet werkte. Door zoveel onkunde waren we genoodzaakt andere (vrouwen) groepjes te volgen. Niet dat de heren te snel gingen, maar we wilden ook van de Veluwe natuur genieten. Naast fietsende dames, vonden we burlende edelherten en een roedel wolven op ons herfstkleurige gravelpad. De tocht werd geteisterd door hevige buien die de gravelpaden in modderstromen veranderen. Onherkenbaar door het opspattende modder baanden we ons een weg over de Veluwe. Gelukkig werden we ook regelmatig verwarmd door een lauw zonnetje. De laatste 20 km – het regende pijpenstelen – besloten we de koers wat harder te maken. Ook wilden we snel thuis zijn met dit hondenweer. We schudden flink aan de boom waardoor een damesclub uit Hardenberg werd bedankt voor haar twijfelachtige navigatiediensten. We bereikten even later kletsnat, maar zelfstandig, de finish bij restaurant de Thermiekbekel, even buiten Arnhem. Na de fotofinish – ik klopte Robert nipt op de streep – genoten we van een biertje en een aangebrande hamburger. We spraken af om in het voorjaar ons eigen trail op de Veluwe te volgen.

Ab+

COLUMN

Hans Böhm
Freelance publicist

Theater

Geef toe, het is een aparte ervaring als je naar het theater gaat en je zit zelf in de voorstelling. Zo'n beginzin behoeft enige uitleg maar daarom staat hij er ook. Het zat zo.

Ik werd door het management-bureau van stand-up comedian Martijn Koning gevraagd om de première van zijn show in het moderne theater De Spiegel in Zwolle mee te maken. Het zou een beetje over schaken gaan, vandaar. “Als ik mijn vrouw en twee vrienden mag meenemen”, was mijn onderhandelingsstrategie. Dat kon. Ik had geen idee hoe of wat en was lichtelijk wantrouwig want meestal wordt over de rug van de schaaksport allerhande waar aangeprezen omdat het imago van denken en

doordenken voor van alles en nog wat gebruikt kan worden. Denk aan die advertenties met een schaak-bord of stuk op de achtergrond.

We begonnen de avond met een smakelijk diner en een goed glas wijn; we waren al ingecheckt bij een hotelletje in die historische oude binnenstad vlakbij de Sassenpoort. Dus gingen we goedgemutst, belangstellend en met open mind de voorstelling in. De sfeer was goed, het publiek was beduidend jonger dan de gemiddelde leeftijd van mijn gezelschapje, het hadden onze kinderen kunnen zijn, laat ik het zo formuleren. Op het podium stond een tafel met een vol schaakbord en twee stoelen, meer niet. Op de achtergrond in een groot lichteffect twee koningen. Dat zou zo blijven. Het bleek voldoende.

In zijn verhaal dat anderhalf uur duurt vindt Martijn een goede balans tussen emotie, logica en zotheid. De emotie komt door het recente verlies van zijn vader met wie hij vaak een potje schaakte. De logica komt van de voorbeelden en anekdotes van de schaaksport. Daar komt een verhaal in voor dat hij als jongetje met zijn vader meedeed in een simultaan die ik gaf. Ze hebben mij na afloop nog naar de trein gebracht. De zotheid zijn de korte verhalen tussendoor over de menselijke ongemakken van alledag. Wij hebben ons uitstekend vermaakt en na afloop kreeg Martijn een warm en welgemeend applaus.

Omdat het een première was, was er nog een receptie. Moeder Martijn vertelde dat er nog foto's waren van die simultaan en dat ze het bij het sterfbed daar nog over gehad hebben. Dan krijgt zo'n verhaal ineens een extra lading.

Ik had een boek voor hem meegenomen, De Koning (toepasselijker kon ik het niet verzinnen), met enkele verwijzingen naar historische culturele hoogtepunten. Zoals het bedrog van uitvinder Wolfgang von Kempelen (die van het eerste sprekende apparaat) die rond het jaar 1800 een schaakmachine bouwde die van iedereen won (ook Napoleon). Het bedrog hield 30 jaar stand, er kwam zelfs een wereldtournee. Maar het was een illusie, een goocheltruc, want er zat een kleine goede schaker ergens in het bouwwerk verborgen die met een vernuftig stangenstelsel de zetten uitvoerde.

Martijn beloofde mijn tips mee te nemen en we hebben afgesproken dat ik dat zal checken op zijn laatste show, ergens in juni 2022.

